

Ublevering; og til at bemyndige en Dommer i det ene Land til, efter Anmodning fra en Dommer i det andet Land, at optage Forhør og Dørlige — selv om vi, siger jeg, kunde have fundet Grund til at gaae videre, har dette Dørlige dog maattet vige for hiint Hovedhensyn. De ærede Herrer vilse ved at sammenligne det foreliggende Lovforslag med Loven af 19de Februar 1861 see, at de saa godt som ordret stemme med hinanden. Paa Grund af den Forskiel, der er mellem den svenske og norske Ret, har det imidlertid været nødvendigt i Forslaget at optage en Bestemmelse, der ikke findes i Loven af 1861; den findes formuleret i Forslagets §§ 4 og 5, der ere de eneste nye Paragrapher. I Sverrig kunne Domme ikke erexveres, før de ere blevne upaaanfelige; dette gjælder derimod hverken i Danmark eller Norge. Medens det derfor vilde have været aldeles overflødig i Loven af 1861 at optage en Bestemmelse for de Tilfælde, at paaanfelige svenske Domme søgtes erexverede her i Landet, bør en saadan Bestemmelse ikke sættes i en Lov, der angaaer Forholdet mellem Danmark og Norge. Hvad disse to Paragraphers nærmere Redaction angaaer, da have Forslagsstillerne, idet de ere gaaede ud fra Usikkerheden af, at disse Bestemmelser affattes eens baade i Norge og Danmark, og da Forslaget først er blevet forelagt i det norske Storthing, maattet holde sig til det norske Forslags Affattelsesmaade og affatte det nærværende Forslag i nøie Overensstemmelse med hiint, naattet de vel maae erkjende, at der i Bestemmelsen i § 4 findes enkelte Forskrifter, der fra et dansk Retstandpunkt, tage sig noget paafaldende ud; men de findes i det norske Forslag og grunde sig paa særegne norske Forhold, som jeg ikke her under Sagens første Behandling skal indlade mig næiere paa; dette vil blive nærmere at udvikle ved anden Behandling. Til disse Bemærkninger skal jeg for Dieblirket indskrænke mig, idet jeg haaber, at den høitærede Justitsminister vil udtale sig om Regjeringens Stilling til dette Lovforslag i dets Heelhed.

Justitsministeren: Mod den Tanke, der ligger til Grund for det Lovforslag, der nu er under Forhandling, nemlig den, at norske

Domme skulle kunne fuldbyrdes her i Landet uden andre Formaliteter end dem som bestemmes i selve Loven, men under Forudsætning af, at de samme Regler gjælde for danske Dommes Fuldbyrkelse i Norge, troer jeg ikke, at der fra Regjeringens Side kan være Noget at erindre. Men hvad der forekommer mig tvivlsomt, er, om de ærede Forslagsstillere have valgt den rette Veie til at bringe denne Sag videre frem. Det vil erindres, at dengang en lignende Lov blev vedtaget her for det gjensidige Forhold mellem Sverrig og Danmark, skete dette efter Regjeringens Initiativ og efter foregaaende Forhandlinger mellem de paagjældende Regjeringer ved særlige dertil valgte Besuldmægtigede, som vare komne overeens om det bestemte Indhold af den eventuelle Lov; det var altsaa en tractatmæssig Aftale, der fandt Sted mellem Regjeringerne. Der blev ogsaa affluttet en virkelig Tractat, og denne Tractat var det, der paa en Maade forelaa de lovgivende Forsamlinger til Vedtagelse; der kunde i alt Fald ikke foretages andre Forandringer i de Lovforslag, som støttede sig paa en saadan endelig Aftale mellem Regjeringerne, end saadanne, der ikke forstyrrede denne Aftale. Dette troer jeg var Sagens naturlige Gang og vilde ogsaa være den naturlige Gang for den Afslutning af den, som er bebudet i nærværende Lovforslag. Derksom den svensk-norske Regjering henvendte sig til den danske Regjering om en Overenskomst af lignende Beskaffenhed, og de saa bleve enige om Indholdet af en saadan Lovbestemmelse, og hver for sit Vedkommende henvendte sig til de respective Repræsentationer, kom Sagen i sin naturlige Gænge. Nu forekommer det mig, at der er den Hindring for Sagens Gjennemførelse, at, om ogsaa Rigsdagen vedtager en Lovbestemmelse som den her foreslaaede, med eller uden Forandring, er dens Ophjælpelse til Lov ikke alene, som Tilfældet er med andre Love, afhængig af, om Hs. Majestæt Kongen vil stadfæste den, men der maa tillige finde en diplomatisk Forhandling Sted, og derefter maa der, som allerede bemærket af den ærede Forslagsstiller, vedtages en lignende Bestemmelse i Norge. Men det er end ikke nok hermed; der maa som sagt ogsaa finde en Forhandling Sted med den